

“Crying with the Saints” [andakt ved Brigham Young University, 13. des. 1987], 2; speeches.byu.edu).

Da jeg presiderte over Ukraina Kiev misjon, spurte jeg en gang en av mine mest trofaste søstre hvorfor hun alltid var så streng med seg selv, hvorfor hun alltid rakk ned på seg selv for hver minste ting. Det var et klassisk eksempel på en som lyttet til feil røst, da hun svarte: “Så ingen andre kommer meg i forkjøpet.”

Brødre og søstre, mitt råd til denne søstermisjonæren er mitt råd til dere. Innrøm og gjør noe med svakhetene deres, men la dere ikke bli lammet av dem, for noen av dem vil være med dere helt til dere forlater dette jordeliv. Samme hvor dere nå står, i samme stund som dere frivillig velger ærlig, gledesfylt, daglig omvendelse ved å strebe etter å gjøre og være deres aller beste, vil Frelserens forsoning omslutte og følge dere hvor dere enn kommer. Hvis dere lever på denne måten, kan dere virkelig “alltid bevare en forlatelse for deres synder” (Mosiah 4:12) hver time av hver dag, hvert sekund av hvert minutt, og dermed være fullstendig rene og akseptable for Gud *hele tiden*.

Det er deres privilegium, hvis dere ønsker det, å selv få visshet om, i dag eller snart, at dere behager Gud til tross for deres svakheter. Jeg vitner om en kjærlig Frelser som forventer at vi holder budene. Jeg vitner om en kjærlig Frelser som så veldig gjerne vil skjenke oss sin nåde og barmhjertighet. Jeg vitner om en kjærlig Frelser som fryder seg når vi anvender hans forsoning daglig, med en fredelig, lykkelig forvisning om at vi står vendt i riktig retning. Jeg vitner om en kjærlig Frelser som har et inderlig ønske om at dere skal utvikle “større frimodighet for Guds åsyn” (L&p 121:45). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Eduardo Gavarret
i De sytti

“Ja, Herre, jeg vil følge deg”

Herren oppfordrer oss ved hjelp av forskjellige verb: “Kom til meg,” “Følg meg,” “Vandre med meg.” I hvert tilfelle er det en oppfordring til å handle.

For se, Herren lar alle nasjoner bli undervist om sitt ord av dem som tilhører deres nasjon og taler deres språk.¹ I dag blir dette skriftstedet oppfylt igjen, når jeg har fått anledning til å uttrykke mine følelser på mitt eget morsmål.

Året var 1975, og jeg virket i Uruguay Paraguay misjon som ung misjonær. I min første måned på misjon arrangerte sonelederne en aktivitet for å vise et prinsipp i evangeliet. Alle misjonærer i sonen fikk bind for øynene, og vi fikk høre at vi skulle følge en sti som førte til aktivitetssalen. Vi skulle følge stemmen til en bestemt leder, en stemme vi hørte før vi begynte å gå. Vi fikk imidlertid vite at i løpet av turen ville vi få høre mange røster som ville prøve å forvirre oss og få oss til å vike bort fra stien.

Etter noen minutter med lyder, snakking og – midt i det hele – en røst som sa: “Følg meg,” følte jeg meg trykk på at jeg fulgte den rette røsten. Da vi kom til aktivitetssalen i møtehuset, ble vi bedt om å fjerne bindet for øynene. Da jeg gjorde det, innså jeg at det var to grupper, og at jeg var i gruppen som hadde fulgt feil røst. “Den lignet

så mye på den rette,” tenkte jeg.

Denne opplevelsen for 39 år siden gjorde varig inntrykk på meg. Jeg tenkte: “Aldri igjen skal jeg følge feil røst.” Så tenkte jeg: “Ja, Herre, jeg vil følge deg.”

Jeg vil sette denne erfaringen i sammenheng med Frelserens milde oppfordring til oss:

“Jeg er den gode hyrde. Jeg kjenner mine...

Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg.”²

Oppfordringen om å “følge ham” er den enkleste, mest direkte og kraftfulle oppfordringen vi kan få. Den kommer fra en tydelig røst som ikke kan forveksles.

Herren oppfordrer oss ved hjelp av forskjellige verb: “Kom til meg,” “Følg meg,” “Vandre med meg.” I hvert tilfelle er det ingen passiv oppfordring. Det er en oppfordring til å handle. Den rettes til alle mennesker av en som er profeten av profeter, læreren av lærere, Guds Sønn, Messias.

Oppfordringen “Kom til meg”

“Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!”³

Oppfordringen “Følg meg”

“Følg meg” var Herrens oppfordring til den rike unge mannen. Den rike mannen hadde holdt Guds bud hele livet. Da han spurte hva mer han kunne gjøre, fikk han som svar en tydelig oppfordring: “Kom så og følg meg!”⁸ Selv om oppfordringen var enkel, var den ikke uten offer. Den krevde anstrengelse, kombinert med en beslutning og handling.

Profeten Nephi oppfordret til selvransakelse da han spurte: “Og [Jesus] sa til menneskenes barn: Følg meg! Derfor, mine elskede brødre, kan vi følge Jesus hvis vi ikke er villige til å holde Faderens bud?”⁹

Oppfordringen “kom til meg”, om å lytte til hans røst og følge den, har vært misjonærenes budskap siden begynnelsen, og har hjulpet mange å forandre livet til det bedre.

For 50 år siden kom misjonærene til min fars urmakerverksted for å få reparert en klokke. Slik gode misjonærer pleier, benyttet de anledningen til å snakke med min far og mor om evangeliet. Far tok imot misjonærene, og mor tok imot budskapet og oppfordringen om å følge Kristus. Siden den gang har hun vært aktiv i Kirken. Hun sa: “Ja, Herre, jeg vil følge deg!”

Hvis dere anstrenger dere for å komme til ham, vil dere få styrke til å lette livets byrder, enten de er fysiske eller åndelige, *og oppleve en positiv indre forandring som vil hjelpe dere å bli lykkeligere.*

Oppfordringen “Vandre med meg”

Enok ble kalt til å forkynde evangeliet for et vanskelig, hardhjertet folk. Han følte seg ikke kvalifisert. Han tvilte på om han kunne klare det. Herren beroliget hans tvil og styrket hans tro ved oppfordringen “Vandre med meg” – en oppfordring som, i likhet med en blind manns

Dere som ennå ikke er medlem av Kirken, vil motta denne oppfordringen ved misjonærenes røst med ordene: “Vil du lese Mormons bok? Vil du be? Vil du komme til kirken? Vil du følge Jesu Kristi eksempel og bli døpt av dem som har myndighet?”⁴ Hvordan vil du reagere på denne oppfordringen i dag?⁵

Jeg oppfordrer dere til å lytte til og ta imot budskapet ved å si: “Ja, Herre, jeg vil følge deg!”

Carlos Badiola og familien hans fra Minas i Uruguay møtte misjonærene. Siden eldstene stilte mange spørsmål under leksjonene, bestemte de seg for å invitere en nabo som ikke var medlem – 14 år gamle Norma – for å hjelpe dem å svare. Norma var en dyktig elev på videregående som studerte Bibelen på skolen det året, så når misjonærene stilte et spørsmål, svarte Norma. Hun var en “gyllen undersøker”. Leksjonen den dagen handlet om Visdomsordet.

Da hun kom hjem etter leksjonen med misjonærene, visste Norma hva hun måtte gjøre. Hun sa til sin mor: “Mamma, fra nå av vil jeg ikke ha mer kaffe med melk. Bare melk.” Denne reaksjonen var den synlige tilkjenneviselsen av hennes ønske om å ta imot oppfordringen om å følge Kristus, som misjonærene ga henne.

Både Carlos Badiola og Norma ble døpt. Senere fulgte Normas mor, far og søsken hennes eksempel og ble døpt. Norma og jeg vokste opp sammen i denne lille, men sterke grenen. Senere, da jeg kom hjem fra misjon, giftet vi oss. Jeg visste alltid at det ville være lettere å følge Frelseren med henne ved min side.

En som er medlem av Kirken og har tatt imot oppfordringen, fornyer sitt engasjement hver uke ved å ta del i nadverden.⁶ En del av dette engasjementet innbefatter å holde budene. Ved å gjøre det sier de: “Ja, Herre, jeg vil følge deg!”⁷

stokk eller en venns arm, kan veilede skrittene til en som er usikker. Ved å ta Frelserens arm og vandre med ham, oppdaget Enok at hans skritt ble trygge, og han ble en fantastisk misjonær og profet.¹⁰

Beslutningen om å “komme til meg” og “følge meg” er personlig. Når vi følger denne oppfordringen, blir vi mer engasjert, og det er da vi kan “vandre med ham”. Dette nivået skaper et nærmere forhold til Frelseren – frukten av å følge den første oppfordringen.

Norma og jeg fulgte hver for oss oppfordringene “kom til meg” og “følge meg”. Sammen, ved å støtte hverandre, har vi så lært å vandre med ham.

Anstrengelsen og beslutningen om å søke ham og følge ham vil bli belønnet med velsignelsene vi trenger.

Slik var det med kvinnen som, med stor anstrengelse, klarte å røre ved Frelserens kappe¹¹, eller Bartimeus, den blinde mannen, hvis besluttsomhet var en viktig faktor i mirakelet som fant sted i hans liv.¹² Begge ble helbredet både på legeme og ånd.

Strek ut hånden, rør ved kappen hans, følg oppfordringen og si: “Ja, Herre, jeg vil følge deg!” – og gå med ham.

“Kom til meg,” “Følg meg” og “Vandre med meg” er oppfordringer med stor kraft – for dere som følger dem – til å skape en *forandring i dere* som vil få dere til å si: “[Jeg har ikke] lyst til å gjøre ondt mer, men til stadig å gjøre godt.”¹³

Som en ytre tilkjennegivelse av denne forandringen, vil dere føle et sterkt ønske om å “styrk[e] de svake, løft[e] de hengende hender, og gi kraft til de vaklende knær.”¹⁴

Hva kan vi gjøre i dag for å “vandre med ham”?

1. *Ønske* å bli en bedre Kristi disippel.¹⁵
2. *Be* angående dette ønsket så deres tro på ham kan vokse.¹⁶
3. *Tilegne dere kunnskap* fra Skriftene, som kan lyse opp deres vei og styrke deres ønske om forandring.¹⁷
4. *Bestem dere i dag* for å handle og si: “Ja, Herre, jeg vil følge deg!” Bare det å kjenne sannheten vil

ikke forandre verden, med mindre dere gjør kunnskap om til *handling*.¹⁸

5. *Vær standhaftige* i beslutningen dere har tatt, ved å utøve disse prinsippene daglig.¹⁹

Måtte vår kjære profet, president Thomas S. Monsons ord motivere oss til handling i vårt ønske om å følge Frelserens oppfordring. President Monson sa: “Hvem er denne herlighetens Konge, denne hærskares Herre? Han er vår Mester. Han er vår Frelser. Han er Guds Sønn. Han er vår frelses opphav. Han kaller: ‘Følg meg.’ Han sier: ‘Gå du bort og gjør likeså!’ Han trygler: ‘Hold mine bud.’”²⁰

Måtte vi bestemme oss i dag for å styrke vår religionsutøvelse og forpliktelse overfor Gud, og måtte vår reaksjon på oppfordringen hans høres høyt og tydelig: “Ja, Herre, jeg vil følge deg!”²¹ I vår Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 29:8.
2. Johannes 10:14, 27.
3. Matteus 11:28; se også Jesaja 55:3.
4. Se *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 31, 195–202.
5. Se Apostlenes gjerninger 2:37–38.
6. Se Lære og pakter 20:37, 77–79.
7. Se Lære og pakter 42:29.
8. Markus 10:21.
9. 2 Nephi 31:10.
10. Se Moses 6:33–35.
11. Se Lukas 8:43–48.
12. Se Markus 10:46–52.
13. Mosiah 5:2.
14. Lære og pakter 81:5; se også Jesaja 35:3.
15. Se Alma 22:15–16; Dallin H. Oaks, “Ønsker,” *Liahona*, mai 2011, 42–45.
16. Se Alma 34:17–27; 37:37.
17. Se Salmene 119:105; Helaman 3:29.
18. Se Mosiah 5:5.
19. Ralph Waldo Emerson sa: “Det vi vedblir å gjøre, blir lettere å utføre – ikke fordi tingenes natur forandres, men fordi vår evne til å gjøre det blir større” (i Heber J. Grant, *Gospel Standards*, red. G. Homer Durham [1941], 355).
20. Thomas S. Monson, “Gled deg over reisen,” *Liahona*, nov. 2008, 88.
21. Se “O, må jeg følge deg,” *Salmer*, nr. 201.

Bariloche, Argentina